

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Udrag fra Udvalgte digte

Citation: Aarestrup, Emil: "Udvalgte digte", i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 266.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aarestrup07val-shoot-idm139875153585824.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Aarestrups virtuositet omfatter også sin tilsyneladende modsætning: evnen til at give rådt for usødet. I »Vi sad i Vinternatten« (s. 189-190) beskrives et barns død uden megen metaforik, men med naturalistens blik på pulsen, der svinder, og strubens sidste åndedrag, inden digtet brutalt afbrydes, da der intet er på den anden side af døden. Tænk på J. P. Jacobsens »Saa standsed', og der den Blodets Strøm«. Ligesådan med den ubetingede erotiske overgivelse i »Jeg saa dig blusse og jeg skjalv ...« (s. 238). Ingen metaforer, ingen æstetisk emalje, kun en lapidarisk rapport om en sublim skælven i subjektet over for »En ubegrændset Lyst«. I »Eensomheden« (s. 177-178) levnes der intet rum for den sværmeriske melankolis selvforelske de og skønhedsdrukne tendens, der er kun den absolutte ensomhed, som »usynlig breder / [...] sin mørke Favn / rædselsfuld mod dig.« Over for disse akutte, næsten kliniske erfaringer står de mere klassiske vanitasdigte som »Hør, Dødens Klokker kime ...« (s. 190-191) og »Kom, Gudsengel, stille Død ...« (s. 223). De sidste to digte udtrykker en religiøst farvet længsel efter evigheden, som de førstnævnte digte er blottede for. Det gudsforladte gør følelsen hjemløs som i f.eks. »Din Følelse er Aske ...« (s. 163), hvor en spottende og retningsløs ironi a la Heine kun kan blive fri for sig selv i det absolutte ophør.